

Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) har ganske Ret i, at et mindre Beløb kan betyde mere for en lille Mand end et større Beløb for en mere velhavende Mand. I Praksis vil Forholdet formentlig stille sig saaledes, at en Afgørelse i en Strid angaaende Gods-ejerens Ridehest altid vil kunne appelleres, medens den, naar den angaar en Handel, som en Husmand har afsluttet om sin Ko, ikke kommer til at indtage denne Stilling. Vi mene, at naar Øvrigheden skal skønne i disse Sager, er det rigtigt, at den skønner i dem alle, og at det derfor vil være urigtigt at skabe en Særstilling for enkelte Sager ved at genæmføre Ændringsforslag Nr. 10, hvorfor jeg skal tillade mig at anbefale, at man stemmer imod dette Ændringsforslag. Jeg skal endnu kun tilføje, at det forekommer mig, Ordføreren ikke har Ret i de Betragtninger, han fremsatte, og hvori han drog en Sammenligning med disse Sager og de Sager, som paadømmes ved de ordinære Retter. Den ærede Ordfører sagde, at man ved de ordinære Retter havde Grænser, indenfor hvilke Sagerne kunde appelleres, og det er rigtigt, men her lovgive vi om et specielt Forhold af den Karakter, at det vilde være urigtigt indenfor denne Lovs Ramme at skabe en Særstilling for Sager, som angaa et vist Beløb. Jeg skal derfor, som sagt, anbefale at stemme imod Ændringsforslag Nr. 10.

Johan Knudsen: Ved dette Lovforslags første Behandling udtalte jeg, at jeg kunde ønske, at der i Loven blev indsat en Bestemmelse om, under hvilke Omstændigheder man kunde have Ret til at faa en Sag paakendt ved Overinstansen, idet jeg ikke ansaa det for heldigt at tillade Appel for enhver Kendelses Vedkommende, eftersom Loven derved vilde miste et af sine største Fortrin, den hurtige og forholdsvis billige Afgørelse. Men jeg ansaa det for rigtigt, at der under visse Omstændigheder aabnedes Adgang til Appel, og at man skulde have Ret til at faa sin Sag paakendt ved den staaende Voldgiftsdomstol, hvis der af de forskellige Voldgiftsdomstole paa det samme Grudlag var afsagt indbyrdes afvigende Kendelser, og naar det drejede sig om større Beløb. Jeg takker det ærede Udvalgs Flertal, fordi det har taget Hensyn til disse Ønsker, og fordi det derfor har stillet Ændringsforslagene Nr. 10 og 12. I Ændringsforslaget Nr. 12 fastsættes det,

at Tilladelse til Appel skal gives, saafremt Overøvrigheden skønner, at der i Anledning af Handler med det samme Dyr er afsagt modstridende Kendelser, og i Ændringsforslag Nr. 10 bestemmes det, at Tilladelse til Appel ligeledes skal gives, dersom Sagens Genstand andrager mindst 800 Kr.s Værdi. Jeg vilde have foretrukket, at man var gaaet til et Beløb af mindst 500—600 Kr., men Udvalgets Flertal har her ikke haft den samme Opfattelse som jeg, og saaledes som Loven nu forhaabentlig vil blive vedtagen, vil det efter min Mening alligevel betyde en stor Vinding, at Tilladelse til Appel skal gives i de Tilfælde, hvor Tvistigheden drejer sig om Handelsheste eller kostbare Avlsdyr. Man har villet gøre gældende, at disse Bestemmelser kunne udtydes som et Mistillidsvotum overfor Voldgiftsdomstolenes Formænd. Jeg tror ikke, at forstandige Voldgiftsformænd ville faa denne Opfattelse, og ved et Møde, der i Slutningen af August i Fjor blev holdt af Voldgiftsformændene for Midtjylland, blev der netop fremsat Ønsker overensstemmende med dem, jeg har gjort mig til Talsmand for.

Der findes efter min Opfattelse i Lovforslaget en Mangel, idet der burde være en Bestemmelse med det Formaal saa vidt muligt at undgaa, at Handel med et Husdyr bliver paakendt ved en hel Række sideordnede Voldgiftsretter i Henhold til det Antal Handler, Dyret har været Genstand for. En Sælger i god Tro af et Dyr kan, naar en Ansvarsfejl, der muligvis har været ham ganske ubekendt, bliver konstateret, blive ikendt forholdsvis meget store Omkostninger, nemlig det hele Beløb ved alle de Voldgiftsretter, Sagen har passeret. Hvis man kunde bringe den første og sidste Part i direkte Forbindelse med hinanden, altsaa med Pligt for enhver Sælger til at opgive, hvor han har erhvervet Dyret, og med en passende Tidsfrist for at bringe det første og sidste Led i Forbindelse med hinanden, vilde dette raade Bod paa et af de uheldigste Forhold ved den nugældende Lov, men jeg maa desværre bekende min Uformuenhed til paa dette Punkt at kunne supplere Lovforslagets Forskrifter. I øvrigt kan jeg henholde mig til, hvad jeg udtalte ved første Behandling. Jeg tror, at Loven om Voldgift i Tvistigheder angaaende Handel med Husdyr i det store Hele har virket efter sit Formaal, og at denne Lov er paa gode Veje til at vinde Landbefolkningens Tillid.